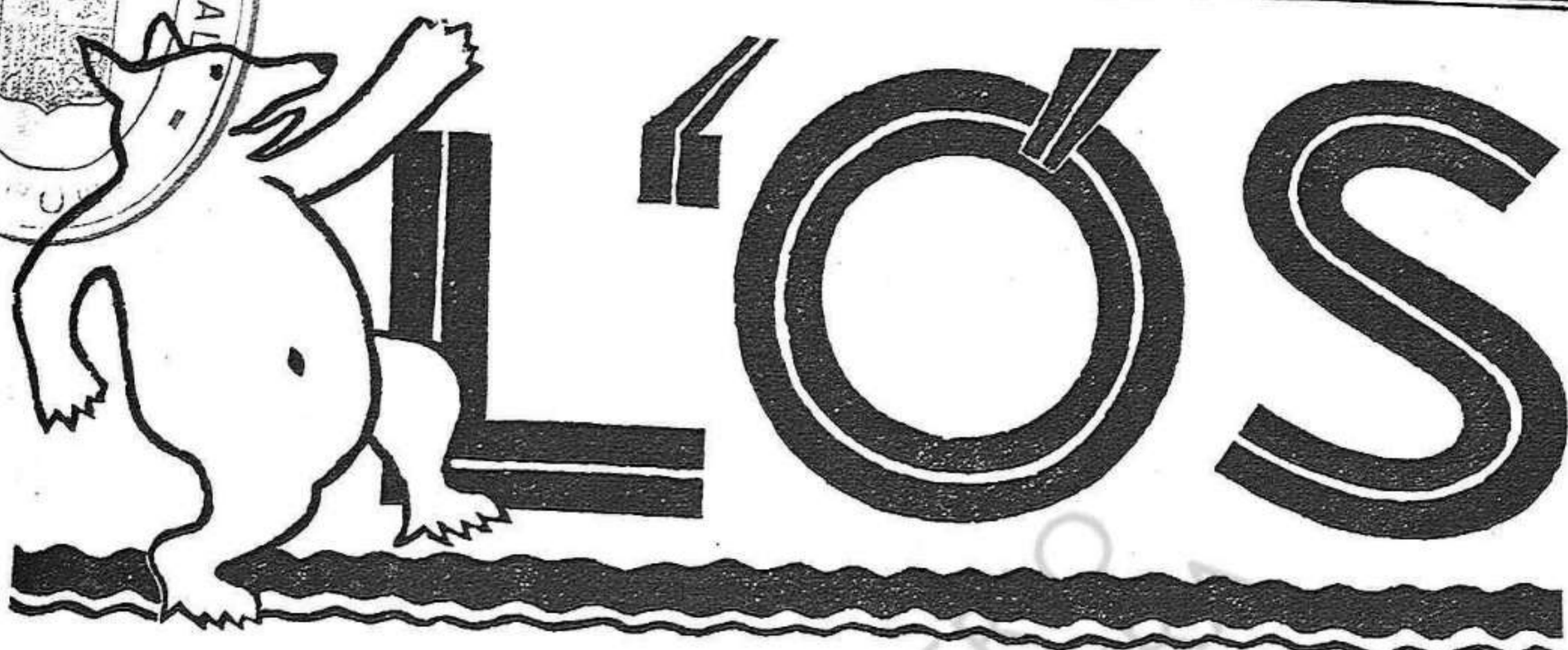

Cassà de la Selva, 23 Setembre 1933.

NÚM. 1

PERIÒDIC HUMORÍSTIC
DE CRÍTICA I TRAPACEIX

SORTIRÀ CADA MES
PREU: 1.5 CÈNTIMS

PRESENTACIÓ

No faltarà qui digui, al veure aparèixer el nostre periòdic, que els joves que fem L'ÒS, no responem més que a un vulgar desig d'imitació. Nosaltres abans que tot, hem de sortir al pas d'aquestes afirmacions i hem de dir que estan en un error, puix nosaltres ja fèiem l'ós, molt abans de què veiés la llum el nostre estimat col·lega local.

La nostra aspiració, al fundar aquesta fulla humorística, és fer d'ella, el periòdic de la joventut, on es cantarà la bellesa de les nostres noies, la lletgesa dels nostres nois i on es donarà llarg i detallat compte de totes les mirades, sospirs, petons, festeigs i matrimonis haguts i per haver entre el nostre jovent.

L'ÒS serà també, com és natural, un periòdic de crítica i trapaceix, on acollirem tota classe d'informacions, mentres comencin amb el clàssic «Diu que...».

No serem mai, però, delators. Pot respirar tothom tranquilament. No parlarem mai dels marits enganyats, ni dels xicots que es desvien, ni dels homes que renten plats.

Potser algú es donarà per ofès amb les nostres crítiques i xistets, però aquest no és pas el nostre propòsit i per això, restariem molt satisfets, si tothom es volgués fer càrrec de la bona intenció que ens anima i perdonés el nostre atreviment.

Res més. No cal dir, que, en aquests moments en què veiem plasmada una de les nostres més cares il·lusions, ens plau saludar coralment a la població tota, a la premsa en general i en particular al nostre volgut col·lega local «Horitzó», amb el que desitjem, sincerament, conviure sempre amb les més bones relacions d'amistat.

LA REDACCIÓ.

EL COMENTARI

per SIMPLICIUS

—Mira, tú, d'allò que, bo i fent broma, havíem parlat tantes vegades, tot fet. L'Ó S sortirà per la Fira. Escriu alguna cosa.

Oh! escriu alguna cosa. Es molt aviat dit això. Sobre què?

De pensament he fet un petit exàmen en el meu arxiu per veure si tenia quelcom a reportar. Si! He pensat, de sobte. Ja ho sé. Parlaré de la primera «camarilla» del nostre ball més popular. De la primera «camarilla». Del lloc, on, amb aires de gran importància —talment delegats a un Congrés Internacional—prenen seient les simpàtiques sogres.

Us hi heu fixat mai? Es el més deliciós del ball. Després d'algunes noies bufones, naturalment. Mentre els joves ballem embadalits escoltant espinguets del cornetí, notes greus del «saxo» i descarrilaments del «jazz» bo i procurant estrènyer tan com podem la parella, elles, les sogres, les nostres simpàtiquíssimes sogres es lliuren a tota mena d'esplais indagatius, supositius i—sobretot—trapaceries. Escolteu fragments dels seus diàlegs acoplats a l'atzar:

—Mira, tú, aquella quin vestit porta. Sembla que hi estigui embotida.

—Oh, si! Però veus, fa sort. Aquest noi que va és bon noi i a casa seva tenen «quartos».

* * *

—T'has fixat, aquell, ballant, quins cops de cap dóna. Sembla que cací mosques.

* * *

—Mira, mira, la teva noia en repela un.

—Ja li dic jo, els has d'«halagar»—ho diuen així—més als nois. Perquè no és per dir-ho, però fa goig.

—Vols callar, i ara...

* * *

—Saps, «tal», sortint del cinema—del «cine»—al passeig, s'ha posat al costat de la «qual».

—Si, ja es veia que s'agradaven. Festejaran. (Es curiós que el fet d'anar al costat d'una noia al passeig i ballar-hi amb una mica de freqüència, vulgui dir que s'hi festegi).

* * *

—Que està de «morros» la teva noia amb el xicot?

—Si, hasta fan fàstic, sempre estan així.

* * *

Adhuc diuen, a vegades que els nois tenim la mania de ballar una mica geperuts. No hi hem de ballar, si tenim al damunt tantes tones de curiositat i trapaceries.

Però, després d'aquest comentari, senyores sogres, no deixéssiu pas d'asseureu's d'aquella manera, ni deixéssiu pas de tenir aquells diàlegs tan curiosos, ni de mirar-nos amb aquells ulls gairebé inquisidors. El ball perdria un bon tros del seu encant típic i nosaltres no ens en sabríem avenir.

Seguiu forjant festeigs il·lusoris. Seguiu fent les vostres crítiques i alabances. Al fi i al cap, ben mirat, és un espiai ben inofensiu.

Good bye!! sogres.

LLEGIU L'Ó S

Propagueu-lo!

Entreteniments de CAMPEROLA

L'Ó S

Quin parlar més llaminê
tenen les germanes Mané.

====

Hi ha un jove que donaria el món
per la Carme P...

====

A més de maca la L. Olivé
de tipet està molt bé.

====

L'Ó S, que tot o fita
sab el que fa la Benita.

====

Arreu del món l'Adela P...
es coneguda per «Miss Cassà»

====

Es per tothom la Pasqual
una morena colossal.

====

La Carmeta i en Lluís
ja estan arreglant el pis.

====

Ai quina tafañeria diré...
de la Cinteta S...

====

Hom diu que a la fonda hi ha
un jove que s'hi vol casar.

====

Es una dona intel·lectual
la gentil Lola B...

Anant pel camí d'Anglès
hi vaig trobar un pagès
amb L'Ó S sota del braç.

— Bon pagès cap on aneu
que rieu per sota el nas
i alegria transpunteu?

— Es que he llegit L'Ó S i ai l'as!
...m'ha fet molta gràcia sabeu...

— Molt m'agradaria col·laborar
a un full tan popular.

— I quines coses diríeu vós
a n'aquest periòdic grimegiós?

— Parlaria amb gran fruïció
dels cosidors en general,
de les germanes Salvadó
i de la simpàtica Grimal.

De la Maria, la Carme i la Quime
de la «Conzuelo» i l'Elvireta, [ta,
i de molts joves amb pretensions
que només fan l'ós pels cantons.

— Es un projecte molt sucós
tot això que vós faríeu
i creieu-me que tindríeu
un exitàs grandióss....

— Us invita a provar-ho

L'Ó S.

Degut a què el temps no convida a exhibicions nocturnes, l'Empresa dels

Espectacles dels bancs del Passeig Vilaret

*posa en coneixement del públic que s'ha donat per finida la temporada de
grans espectacles de realisme palpable, escenes melodramàtiques i col·loquis
en general.*

NOTES DE SOCIETAT

UNA FESTA ONOMÀSTICA

Un matí de Setembre a l'hora del correu a la redacció de L'Ó S. Gran enrenou entre els redactors. Causa d'això és l'haver-se rebut, entre altres lletres, una invitació dels senyors X., per assistir a la festa que per ésser sant de la seva formosa filla donaven el mateix diumenge, a la tarda, a casa seva.

La perspectiva d'un bon àpat i el fruit d'un rato d'agradable companyia al costat d'unes damiselles tan simpàtiques i formoses com són l'homenajada i les seves amigetes, és el que motivà les discussions entre els redactors, puix tots volíem assistir-hi. Discussions que foren tallades per l'autoritat del Director, qui designà, al redactor que aquestes ratlles firma. Per què?... Serà pel meu pamei?...

No cal dir que a l'hora anunciada em trobava al lloc assenyalat, disposat a no deixarme perdre ni un sol detall de la festa, que per cert fou esplèndida, tant per la part de reposteria, com d'entreteniments; boniques noies, ball, xaferderies... en definitiva, un moments que un no voldria que s'aca-

bessin mai. Estava escrit, però, que la cosa no acabés tan feliçment i tot per la mala «pata» d'un present.

Figureu-vos que quan la festa estava en el seu esplendor, es va presentar un «botones» d'una de les millors pastisseries del poble, portant una magnífica capsa de bombons. Naturalment un present en aquesta forma féu que l'atenció de tots els assistents es concentrés en ell, principalment, per la curiositat de saber qui n'era l'autor. Més, oh decepció!, al obrir-se el tant admirat regal es veié que no eren bombons el que contenia la capsa sinó, que estava curulla de *cebetes*. Tal descobriment va produir els efectes d'una bomba entre els reunits, sobretot pels amfitrions, tan que comprenent tothom, que en aquells moments volien estar sols, uns per un costat, els altres per un altre, van procurar escòrrer el bulte, jo el primer de tots, abans que els ofesos recordant-se de la meua professió, no em fessin prometre de silenciar l'ocorregut.

XINXOLA

LA MODA DELS MITJONETS

L'anar sense mitjes, o bé l'ús de mitjons, ha sigut la nota culminant que han donat les nostres noies, aquest estiu. No cal dir, que aquesta moda, ha escandalitzat moltíssim a les dames d'Estropajosa i a tota aquesta gent que tenen de la moral, un concepte força ridícul. No cal dir tampoc, que a nosaltres aimants de tot lo modern, ens ha satisfet molt aquesta novetat, en el doble sentit de moderns i de joves, ja que a l'ensem que això significa un pas més, per

tal de borrar del tot els prejudicis que fins fa poc mantenien a les noies en un pla de novícies enclaustrades, com a joves també ens satisfà aquesta novetat, perquè això ens fa gaudir d'uns panorames fins avui no somniats.

Es clar que com que tot negoci té les seves fallides, aquesta moda ens ha produït no poques desil·lusions, puix algunes pantorrilles que fins fa poc ens havíem imaginat perfectes, ara hem pogut comprovar que,

no solsament no són perfectes sinó que estan plenes de grans, pèls i altres «belleses» per l'estil.

Sorti que totes aquestes desil·lusions, queden sobradament compensades amb la sola contemplació de les cames d'algunes nenes, que són senzillament adorables (les cames i les nenes). Sobretot a les derrereries de l'estiu, quan amb el contacte del sol, han adquirit un color de fruita madura, assaonada, capaç de fer-nos perdre el cap si no el tinguéssim ja perdut des del primer moment en què aquesta moda s'implantà.

De totes maneres, a molta gent li ha sorprès la brunor repentina d'algunes d'aquestes cames, tant es així que, l'altra dia, en un carrer d'aquesta capital, varen celebrar consell extraordinari un grup d'acreditades comares, per tal de parlar d'aquesta qüestió. Després de llargues deliberacions, acordaren per unanimitat, que les causes de tanta brunor no poden ésser altres que la manca d'ús d'un producte molt conegut i que vulgarment s'anomena SABÓ.

Potser serà veritat, però nosaltres ens inhibim.

PEPET LLAPIA

Història trista o la fi de dues pessetes

Quimet! Avui és la Festa Petita de Campllonch. Com? No n'estaves enterat? Aquest Quimet és un dels més elegants joves d'aquesta capital. Garlaire amb tota l'extensió de la paraula. Joganer i molt entremaliat amb les jovenetes. Apenes li he anunciat aquesta petita festa que ha corregut immediatament a calçar-se les espadenyes noves, canviar-se el pantaló i a posar-se la corbata més llampant del seu magnífic assortit, i amb l'americana sota el braç, ha anat corrents a aconseguir un seient a l'autòmnibus. —Ai Quimet! la primera traba et surt aquí —Són 60 centímetres, fillet. Amb quina recança s'els ha tret. Però, va, és un queixal molt petit això, i sap disimular-ho molt bé. No li vé d'aquí. (No; nosaltres sabem que li vé de molt més lluny).

Aquest any a Campllonch, com que les coses van tan malament, han fet dos envelats per celebrar la Festa Petita!! Com els planyem! A més a més, per estalviar, els festeigs han estat amenitzats per una popular orquestrina i per una de les nostres millors cobles. Pobres camperols, quines males anyades passen, eh?

L'arribada és bona. Per casualitat (?) ha quedat entremig d'unes jovenetes que... qui pogués ésser al seu lloc! A l'envelat que es troba primer, hi estan ballant els dos únics joves que formen part de la comissió, i hom diu, encara, que són promesos. En Quimet tot i la perspectiva de ballar ample i de què a n'aquí no és fan «foies», passa de llarg i cap

a l'altre que està plè de gom a gom i que en arribar estant tocant un pas doble d'aquells que inciten a anar-hi. Al mateix moment, un amic de confiança, l'informa gratuïtament que «sab de bona tinta» que a n'aquest ballable no hi ha perill. Som-hi! Tot seguit troba parella. Que n'està de joiós tot ballant. Talment sembla que voli. Pels seus «pases», hom diria que a n'el magnífic alfombrat (de sorra) no hi ha cap clot, i a fe de Déu, que n'hi ha! Tararit! Tararet! No et tornis groc Quimet! Són dues pessetes, només. Adéu berenar i beure. Com maleeix la «bona tinta» i s'enfada al tenir d'aguantar les felicitacions dels amics per haver tingut tan bona pensada al voler ballar tan prompte. Ell prou consulta amb els ulls a la seva balladora, però... Llamp, que és sonsa! no diu res. S'haurà de gastar les dues «peles», per derà tota l'alegria, estarà decandit (que es el pitjor), no ballarà sardanes i a la tornada no tindrà ni afició per tornar de costat, tot fent entremaliadures, amb alguna d'aquestes jovenetes que pinten (i es pinten) i que no saben conèixer que segons en quins moments un hom va curt de butxaques!

I vosaltres joves, si voleu sortir de casa disfrutar, heu de portar més de sis rals a la butxaca, puix aquests pagesos, com que han tingut tan mala (?) anyada, no s'hi posen pas per poc al cridar la «toia».

I, amics de la «bona tinta», heu de saber que és molt pesat fer de «víctima».

GLAVI

XAFARDERIES

Pel poble es diu...

...que cert músic farà bé de portar sempre a la butxaca unes ulleres de recanvi, així si les torna a deixar en un lloc que ell ja sab, ningú no se'n enterarà.

...que hi ha dones que han nascut d'aquest sexe per desgràcia, doncs serien bons mascles. En el món hi fan falta molts animals de força.

...que de lo anteriorment dit se'n coneixen alguns cassos.

...que hi ha un jove que és sol·licitat per dues amiguetes. Mec, mec, mec.

...que hi ha un altre jove, moreno, que d'un quan temps amb ara, li agrada molt la fruita i «como es castellano, prefiere las cerezas».

...que una parella de tòrtors, molt coneguda, mereixeria ésser nomenada «la parella del silenci o la fàbrica de gel», tal és la fredor que demostren quan van junts. I això que ella és una róssa que... deixem encendre.

...que cert jovenet de quaranta cinc anys s'ha tornat molt esquiu. Només li agrada la soletat.

...que no se sab què buscaven unes

noies (tres) que quan la gent tornava de festa de Campllonch, elles hi anaven.

...que portaven unes estisores per anar retallant.

...que causa molt mal efecte que una parella de jovenets de quinze primaveres, donin certs espectacles els diumenges de 2 a 4 en un banc de la Coma. Nosaltres els hi aconsellem que vagin a un lloc menys visible.

...que sembla, que per fi, un popular hereu d'aquesta població (aquell del clavell a la solapa) ha trobat la seva mitja taronja.

...que és vergonyós que uns joves de 29 anys ballin sempre amb noies de 13, que podrien ésser filles seves.

...que aquests joves ja és hora de què es casin.

...que el Firal, es veu molt concorregut per casats i vidus. De segur els deu cridar el cant harmoniós d'algun aucell.

...que el gran rotatiu L'Ó S serà el periòdic de més tirada.

...que no hi haurà dona que no esperi amb ànsia els propers números.

...que la seva més gran il·lusió és veure's en la nostra secció de XAFARDERIES.

...que sabem moltes més altres coses que iran en números succesius.

ATENCIÓ NOIES!

L'Ó S amatent sempre a proporcionar tot el que signifiqui esbargiment per a les nostres damiselles, posa a la seva disposició un

Gran assortiment de petons amb rosca

la distribució dels quals, anirà a càrrec d'un distingit empleat de Banca d'aquesta capital.

NOTES de L'Ó S

Donat el gran increment que l'ondulació del cabell pren entre els nostres joves, una casa d'aquí Cassà pensa montar un negoci de «torcidos».

====

Sabem que molts veïns d'aquesta capital, estan indignadíssims de certes colles de joves que durant la nit passen a cantar (?) i ho fan tan desastrosament, que quan canten sembla que fan oposicions a què els hi tirin un orinal per la closca.

====

Hi ha una senyoreta que està molt bé i que freqüenta molt el ball, que quan parla emplea un lèxic molt estrany. Figureu-vos que per alabar un objecte diu que és una cosa «idèntica»! Li aconsellem es compri un diccionari.

====

Posem en coneixement de certes senyoretetes «bien», que per anar al ball s'ha d'entrar a la sala, i no fer l'ós des del carrer mirant per les finestres i escopsant insensiblement cacauets tirats amb més o menys males intencions des dels balcons. A més, si entressin, creiem que entre els balladors tindrien èxit, puix són molt bufonetes.

====

Hi ha un jove, d'aquesta capital, molt aficionat a la «radio» i gran admirador de Marconi, que es veu que se sab de memòria la teoria del ball, però, a la pràctica, el pobre, sembla un aucell volador.

====

Notifiquem a totes les fadrinetes que ja han prè el retir, que s'ha instal·lat una Agència de Matrimonis al carrer de Joaquim Costa número 29.

====

Oh, Arturo! con que perfección habla Vd. el castellano. Tendríamos sumo gusto en oírle contar su primoroso viaje a la Luna.

Hem notat que cert jovenet ja entrat en anys, des de la tornada de les mestresses de les Escoles nacionals, la seva cara no reflexa res més que satisfacció.

Perquè serà...? Nosaltres ens pensem endevinar-ho.

Correu de L'Ó S

—PLUF.—*El vostre treball està bastant malament. No obstant, com que conté quelcom d'interessant, el guardem en cartera. Seguiu enviant.*

—*Davant els alarmants auguris que per el físic dels nostres redactors, s'han fet al sol anunci de la sortida de L'Ó S, hem demanat al nostre Magnífic Ajuntament, que procedeixi a l'immediata instal·lació d'un Dispensari a cada cap de carrer.*

Al mateix temps hem telegrafiat a la casa Krupp perquè ens enviï, amb tota urgència, sis mil pistoles i mitja dotzena de canons del 42, que instal·larem a la porta de l'estatge de cada redactor.

—*Tothom que vulgui col·laborar a L'Ó S pot dirigir els originals al President dels Estats Units, o bé, al nostre Director.*

Agència RITO

S'ARREGLLEN CASAMENTS.

Poseim un magnífic «stok» de jovenets de 60 anys i belieses de 30 mil naps.

També s'arreglen els papers a qui ho desitgi.

APROFITEU L'OCASIÓ!

Quatre o cinc anys farà
que una nova inesperada
portava tota alarmada
nostra vila de Cassà.

Corria tota la gent,
actuava l'agutzil,
s'aixecava el Sometent
i fins la Guàrdia Civil

Les dones es desmaiaven
com davant d'un gran sotrac
i les criatures ploraven
com si vingués el del sac.

El motiu d'aquest revol
que causà gran marejada,
és que portà un camperol
una nova inesperada:

En eixes altes muntanyes
plenes de paisatges bells,
on hi abunden les castanyes
i s'hi fan els pinetells

Hi portava gran condol
un animal esgarriat
que no era un esquirol
ni semblava un «diputat».

No podia sê un senglar
segons una informació
que un repòrter publicà
no sé si a «L'Opinió».

El primer que el va trobar
(però escapà del perill)
era un taper de Cassà
que anava caçar el cunill.

Va explicar-ho a una masia
per on després va passar
i tota la pagesia
la defensa preparà.

S'aixecaren barricades,
es compraren municions,
més, estaven separades
les diverses opinions.

Alguns dèien que és urgent
en aquestes ocasions
el fer venir un regiment
amb vint o trenta canons.

Un tècnic va aconsellar

que per salvar aquella terra
era precis avisar
al Ministre de la Guerra.

Més tard i per confidència
d'algú que l'havia vist,
l'animal (que estava trist)
tenia aquesta apariència:

Pesat en el caminar
i tot cobert d'un pèl rós;
no calia doncs dubtar:
era, era, era ¡un ós!

—A les Gabarres un ós?
més d'un incrèdul va dir.

—Ni cent ni dos cents com vos
em prenen el pèl a mi!

Seriosament, hi hagué
qui dubtà que fos veritat
(¡l'escepticisme que té
perduda la humanitat!)

Un gran home aconsellà
per temperar tots els senys:
Per un ós de més o menys
no ens hem pas de barallar.

Sigui com vulgui passà
al cap d'uns dies la por;
la gent es varen quedar
els uns creient-ho, altres no.

Encar que molts anys han passat
des de que existí (?) aquell ós
avui ha ressucitat
i pensa fer-se famós.

El seu afany és notori
com en aquells temps passats
pensa armar gran rebombori
entre solters i casats.

I vol atemoritzar
no a inocentes ovelles
sinó que vol «repassar»
a més de quatre parelles.

Aquesta és, doncs, la esquema
del programa projectat,
i tindrem, a més, per lema:
¡Fora sogres! He acabat.

A. B.